

ROZPORZĄDZENIE**Rady Ministrów z dnia 10 maja 1920 r. w przedmiocie wprowadzenia w życie Wojskowego Kodeksu Karnego.**

Na podstawie ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. (Dz. Pr. Nr. 65 poz. 389) i ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 6 z 1920 r. poz. 39) w tymczasowym sądownictwie wojskowym, Rada Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wojskowych, uczyniony w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, stanowi, co następuje:

Art. 1. W polskim sądownictwie wojskowym stosuje się do przestępstw wojskowych Kodeks Karny Wojskowy z dnia 20 czerwca 1872 r. tymczasowo obowiązujący na obszarze b. dzielnicy pruskiej, z wyłączeniem ustawy wprowadzczej ze zmianami, aż do przepisów z dn. 14 lipca 1914 r. (Dz. u. p. Nr. 42) włącznie, tudzież ze zmianami i uzupełnieniami, w poniższych artykułach przewidzianymi.

Art. 2. Do przestępstw pospolitych stosuje się w sądownictwie wojskowym przepisy ustaw karnych dzielnicowych.

Art. 3. Do przestępstw pospolitych, popełnionych poza granicami Rzeczypospolitej przez wojskowych, należących do oddziału, przebywającego poza granicami Rzeczypospolitej stosuje się przepisy karne dzielnicowe, które wskaże Minister Spraw Wojskowych po wysłuchaniu zdania Najwyższego Sądu Wojskowego.

To samo dotyczy osób cywilnych, o ile na obszarach zagranicznych, obsadzonych przez Wojsko Polskie, podlegają właściwości sądów wojskowych.

Art. 4. Do przestępstw pospolitych, popełnionych w polu (§ 452 w. p. k.) lecz poza granicami Rzeczypospolitej stosuje się przepisy karne dzielnicowe, które wskaże Wódz Naczelny.

Również Wódz Naczelny wskazuje przepisy karne dzielnicowe, według których oceniać się będzie przestępstwa pospolite, popełnione w czasie wojny przez ludność obszarów, obsadzonych przez Wojsko Polskie poza granicami Rzplitej, o ile ludność ta w myśl istniejących w tym względzie przepisów podlegać będzie sądownictwu wojskowemu.

Art. 5. Gdyby wskazanie ustaw dzielnicowych, przewidziane w art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1, nie nastąpiło, przestępstwa osób, podlegających właściwości sądów wojskowych, oceniać się będzie według tych powszechnych ustaw karnych dzielnicowych, którym osoby te podlegały w kraju, w ostatnim miejscu załogi (garnizonu).

Gdyby miejsce załogi (garnizonu) nie mogło być miarodajne, należy stosować ustawy dzielnicowe ostatniego miejsca stałego zamieszkania lub pobytu w kraju.

Art. 6. Przestępstwa pospolite, popełnione na morzu (§ 452 wojsk. proc. kar.), ocenia się według przepisów karnych b. dzielnicy pruskiej.

Art. 7. Przepisy Wojskowego Kodeksu Karnego (art. 1.), tudzież poszczególnych ustaw dzielnicowych, stosowanych w sądownictwie wojskowym, a dotyczące państw zaborczych, ich urzędzeń, obywateli, tudzież instytucji, przez państwo uznanych, a w szczególności ciał reprezentacyjnych, skarbu, wojska, władz, urzędów i urzędników, publicznych papierów kredytowych i pieniędzy, odnoszą się do Polski, jej urzędzeń, obywateli, tudzież do instytucji przez państwo uznanych.

W szczególności, gdy w Kodeksie Karnym Wojskowym mówi się o ustawach niemieckich, armji niemieckiej, wojskach niemieckich, marynarce cesarskiej lub okręcie niemieckim, o Rzeszy Niemieckiej i jej granicach, obywatelu niemieckim i konsulacie niemieckim, wówczas właściwe przepisy stosuje się do ustaw w Polsce obowiązujących, polskich armji, wojska i marynarki, polskiego statku, do Rzeczypospolitej Polskiej, jej granic, obywateli i konsułów.

Art. 8. Przewidziane w Kodeksie Karnym Wojskowym rozporządzenia, których wydanie należy do cesarza, wydawane będą przez Naczelnika Państwa.

Art. 9. Zamiast przepisu § 2. K. K. W., stosować należy następujące postanowienie:

„O ile w Kodeksie Karnym [Wojskowym lub przepisach niniejszych nie postanowiono inaczej, przepisy ogólne powszechnych ustaw karnych dzielnicowych, które dotyczą zbrodni i występków, stosuje się odpowiednio do zbrodni i występków wojskowych“.

„Do zbrodni i występków wojskowych, popełnionych w granicach Rzeczypospolitej stosuje się odpowiednio postanowienia ogólne tej powszechnej ustawy karnej, która obowiązuje na tym obszarze, gdzie przestępstwo popełniono.“

„Do zbrodni i występków wojskowych, popełnionych poza granicami Rzeczypospolitej (art. 3 i 4), stosuje się postanowienia ogólne tej powszechnej ustawy karnej dzielnicowej, która w myśl art. 3—5 powinna być stosowana“.

Art. 10. Przy skazaniu za zbrodnię lub występki wojskowe można przy wydawaniu wyroku przytrzymanie tymczasowe i areszt śledczy w całości lub części zaliczyć na poczet kary.

Przytrzymanie tymczasowe i areszt śledczy niezawinione zalicza się na poczet kary.

Art. 11. Skazani za zbrodnie lub występki wojskowe na dłuższą karę domu karnego (ciężkiego więzienia), twierdzy albo więzienia, jeśli odbyli dwie trzecie orzeczonej kary, a przynajmniej rok jeden, skazani zaś na dożywotne pozbawienie wolności, jeśli odbyli przynajmniej piętnaście lat kary, mogą być za ich zgodą tymczasowo zwolnieni, o ile w czasie odbywania kary dobrze się sprawowali.

Art. 12. Tymczasowe zwolnienie może być każdej chwili odwołane, gdy tymczasowo zwolniony źle się prowadzi, lub nie spełnia zobowiązań włożonych na niego przy tymczasowym zwolnieniu.

W razie odwołania czasu, który upłynął od tymczasowego zwolnienia, aż do ponownego rozpoczęcia kary, nie zalicza się na poczet wyrzeczony kary.

Art. 13. Decyzja w przedmiocie tymczasowego zwolnienia, jakoteż odwołanie tymczasowego zwolnienia należy do Ministra Spraw Wojskowych.

Przed powzięciem decyzji w przedmiocie tymczasowego zwolnienia wysłuchać należy opinii zarządu więziennego.

Jeśli określony czas trwania kary upłynął, a nie nastąpiło odwołania tymczasowego zwolnienia, karę uważa się za odbytą.

Art. 14. Władza bezpieczeństwa lub władza wojskowa może z ważnych względów dobra publicznego zarządzić tymczasowe zatrzymanie uwolnionego, ma jednak obowiązek natychmiast postawić wniosek w przedmiocie odwołania tymczasowego zwolnienia.

Odwołanie uważa się w tym wypadku za dokonane w dniu zatrzymania.

Art. 15. Przepisów powszechnych ustaw karnych dzielnicowych, dotyczących nadzwyczajnego łagodzenia kary, nie stosuje się do zbrodni i występków, przewidzianych w Kodeksie Karnym Wojskowym.

Art. 16. Uchyła się przepis § 5. 66 i 67 K. K. W. zaś w § 68 zamiast powołania się na § 67 ma być § 64.

Art. 17. W ust. 2 § 15 K. K. W. skreśla się wyraz „niemieckiej“ zamiast zaś przepisu ostatniego ustępu tegoż § 15. stosować należy następujące postanowienie:

„W razie rozwiązania wojskowego stosunku służbowego, wykonanie kary przechodzi na władzę cywilną“.

Art. 18. Zamiast przepisu § 20 K. K. W. stosować należy następujące postanowienie:

„Areszt domowy stosuje się do oficerów, areszt lekki lub średni do podoficerów i szeregowców, areszt ścisły jedynie do szeregowców.“

Art. 19. Zamiast przepisu § 54 K. K. W. stosować należy następujące postanowienie:

„Winny popełnienia dwu lub więcej przestępstw wojskowych lub pospólnych przed zapadnięciem orzeczenia o winie, ulega karze jedynie według przepisu, grożącego karą najsurowszą za jedno ze zbiegających się przestępstw, przy uwzględnieniu zbiegu przestępstw, jako okoliczności obciążającej.“

Porównanie surowości kar nastąpi według słusznego uznania sędziego, w szczególności przy uwzględnieniu rodzaju kary, czasu jej trwania, tudzież jej skutków.

Przepis ust. 2. niniejszego artykułu nie wyklucza wyrzeczenia kary dodatkowej lub grzywny, jeżeli orzeczenie tychże byłoby dopuszczalne lub naka-

zane obok kary, którąby w razie nieistnienia zbiegu należało wymierzyć za jedno z przestępstw.

Jeżeliby z karą, którąby w razie nieistnienia zbiegu wymierzyć należało za jedno z przestępstw, łączyły się skutki karno-sądowego skazania, należy o skutkach tych orzec tak, jak o karze dodatkowej.

Przepis niniejszego artykułu stosuje się również w wypadku zbiegu przestępstw wojskowych z pospolitemi.

Przepisy szczegółowe dla obszaru b. zaboru Rosyjskiego.

Art. 20. W wypadkach, w których względem przestępstw wojskowych stosuje się postanowienia ogólne kodeksu karnego z r. 1903-go z uwzględnieniem przepisów przechodnich z 7 sierpnia 1917 r. (Dz. Urzęd. Dep. Sprawiedl. T. R. S. Nr. 1.), tudzież w wypadkach, gdy przestępstwo pospolite oceniane być powinno według powszechnych ustaw karnych b. zaboru rosyjskiego, wówczas oprócz przepisów art. 1—19 niniejszego rozporządzenia, stosować należy również postanowienia, zawarte w art. 21—38 niniejszego rozporządzenia.

Art. 21. Gdy Kodeks Karny Wojskowy przewiduje karę domu karnego, więzienia lub twierdzy, wymierzać należy: zamiast domu karnego—ciężkie więzienie, a zamiast więzienia i twierdzy — kary tej samej nazwy, przewidziane w kodeksie karnym z r. 1903.

Najwyższy wymiar czasowej kary ciężkiego więzienia, zastępującego dom karny, wynosi lat piętnaście, najniższy — rok jeden.

Najwyższy i najniższy wymiar kary więzienia i twierdzy określany będzie w myśl przepisów Kodeksu Karnego Wojskowego (§ 16 K. K. W.).

Gdy Kodeks Karny Wojskowy powołuje się na kary domu karnego, więzienia lub twierdzy, postanowienia tegoż Kodeksu stosuje się do kar, zamiast nich ustanowionych.

Art. 22. W wyroku nie orzeka się niezdolności do piastowania urzędów publicznych.

Skazanie za zbrodnie wojskowe na karę ciężkiego więzienia z mocy samego prawa powoduje trwałą niezdolność do piastowania urzędów publicznych.

Przez urząd publiczny należy rozumieć także wykonywanie zawodu adwokackiego, jako też każdego innego zawodu lub urzędu, uprawniającego do zastępstwa stron, notariatu, tudzież prawo udziału w wyrokowaniu w sprawach sądowych.

Art. 23. W razie skazania za zbrodnie wojskowe na karę śmierci lub ciężkiego więzienia, sąd może wyrzec pozbawienie praw, przewidziane w art. 25, 28, i 30 kodeksu karnego z r. 1903.

Art. 24. Nie wyrzeka się utraty obywatelskich praw honorowych.

Natomiast, gdy w myśl przepisów wojskowego kodeksu karnego dopuszczalne jest wyrzeczenie utraty obywatelskich praw honorowych, można, wymierzając karę co najmniej trzymiesięcznego więzienia, wyrzec pozbawienie praw, przewidziane w art. 25, 28, i 30 kodeksu karnego z r. 1903.

Prawa, utracone z mocy art. 30 kodeksu karnego z r. 1903, odzyskuje się z mocy samego prawa po upływie terminów, przewidzianych w art. 31 tegoż kodeksu.

Art. 25. Zamiast przepisu ustępu 1 i punktu 1 ust. 2 § 31 K. K. W. stosować należy następujące postanowienie:

Względem podoficerów i szeregowców, skazanych na karę ciężkiego więzienia, wyrzeka się wydalenie z wojska i marynarki, gdy ze względu na szczególnie niskie pobudki, niezwykłą nikkzemność, ujawnioną przy pełnieniu przestępstwa, lub widoczną niepoprawność, sprawca niegodny jest służenia w wojsku.

Względem oficerów wyrzeka się wydalenie w razie skazania na karę ciężkiego więzienia, tudzież wówczas, gdy z wyrzeczoną karą z mocy samego prawa lub orzeczenia sądowego łączy się pozbawienie praw, przewidziane w art. art. 25—30 kodeksu karnego z r. 1903.

Art. 26. Za usiłowanie wojskowych zbrodni i występków karać należy łagodniej, niż za dokonanie.

Jeśli dokonanie zbrodni wojskowej zagrożone jest karą śmierci lub dożywotniego domu karnego, wymierza się ciężkie więzienie czasowe na czas, nie krótszy od lat trzech.

Jeśli dokonanie zbrodni wojskowej zagrożone jest karą dożywotniej twierdzy, wymierza się karę czasowej twierdzy na czas, nie krótszy od lat trzech.

W innych wypadkach można obniżyć karę do jednej czwartej najkrótszego jej czasu trwania, przewidzianego za dokonane przestępstwo wojskowe (§ 17 ust. 2 K. K. W.).

Art. 27. Przepis art. 26 stosuje się również do pomocników zbrodni lub występków wojskowych.

Art. 28. Gdy kodeks karny wojskowy karygodność działania lub zaniechania ze względu na osobiste przymioty i okoliczności sprawcy powiększa lub zmniejsza, wówczas owe specjalne przymioty i okoliczności uwzględnia się jedynie odnośnie do tego winnego, u którego one zachodzą.

Art. 29. Kto inną osobę do popełnienia zbrodni wojskowej lub do współnictwa w niej bezskutecznie wzywa, lub kto wezwanie do popełnienia zbrodni wojskowej przyjmuje, podlega o ile ustawa nie przewiduje innej kary, karze więzienia od miesięcy trzech do lat pięciu, gdy zbrodnia zagrożona jest karą śmierci lub dożywotniego domu karnego, więzienia zaś lub twierdzy do lat dwu, gdy zbrodnia zagrożona jest karą łagodniejszą.

Tym samym karom ulega ten, kto ofiaruje się do popełnienia zbrodni wojskowej lub współnictwa w niej, jak również ten, kto takie zaofiarowanie przyjmuje.

Jedynie ustnie wyrażone wezwanie lub zaofiarowanie albo przyjęcie tychże ulega wszakże karze tylko wówczas, gdy wezwanie lub zaofiarowanie się było związane z udzieleniem jakichkolwiek korzyści.

Art. 30. Gdy za dokonane przestępstwo wojskowe dopuszczalne jest wyrzeczenie utraty obywatelskich praw honorowych, można w wypadku art. 26 i 27 postąpić w myśl art. 23 i 24 niniejszego rozporządzenia.

To samo stosuje się w wypadku przewidzianym w art. 29 gdy za dokonaną zbrodnię wojskową dopuszcza się wyrzeczenie utraty obywatelskich praw honorowych.

Art. 31. Kto w czasie popełnienia czynu nie ukończył lat dwunastu nie może być ścigany za przestępstwa, przewidziane w Kodeksie Karnym Wojskowym.

Art. 32. Ściganie zbrodni wojskowych przedawnia się:

- 1) jeśli zagrożone są karą śmierci lub dożywotniego domu karnego, po upływie lat dwudziestu;

- 2) jeśli zagrożone są karą, której najwyższy wymiar przenosi lat dziesięć — po upływie lat piętnastu;
- 3) jeśli zagrożone są karą, której najwyższy wymiar nie przenosi lat dziesięciu — po upływie lat dziesięciu.

Ściganie występków wojskowych, zagrożonych karą, której najwyższy wymiar przenosi trzy miesiące więzienia, przedawnia się po upływie lat pięciu, ściganie innych występków wojskowych — w ciągu lat trzech.

Przedawnienie nie biegnie przez czas, w którym z mocy przepisu prawnego ściganie karne nie może być rozpoczęte lub dalej prowadzone,

Art. 33. Prawomocnie orzeczone kary za zbrodnie i występki wojskowe przedawniają się i nie podlegają wykonaniu:

- 1) po upływie lat trzydziestu, jeśli orzeczono karę śmierci lub dożywotniego ciężkiego więzienia, albo dożywotniej twierdzy;
- 2) po upływie lat dwudziestu — jeśli orzeczono karę ciężkiego więzienia lub twierdzy na czas ponad lat dziesięć;
- 3) po upływie lat piętnastu — jeśli orzeczono karę ciężkiego więzienia do lat dziesięciu, albo twierdzy od lat pięciu do dziesięciu, albo więzienia powyżej lat pięciu;
- 4) po upływie lat dziesięciu — jeśli orzeczono karę twierdzy lub więzienia od lat dwóch do lat pięciu;
- 5) po upływie lat pięciu — jeśli orzeczono karę twierdzy lub więzienia do lat dwóch;
- 6) po upływie lat dwóch — jeśli orzeczono areszt.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się z dniem, w którym wyrok stał się prawomocny.

Art. 34. Zamiast przepisów § 56 — 61 K. K. W. stosuje się odpowiednie przepisy powszechnych ustaw karnych, dotyczące przestępstw przeciw całości i bezpieczeństwu państwa.

Art. 35. Przepis § 123 K. K. W. stosuje się również w wypadku bardzo ciężkiego uszkodzenia ciała.

Art. 36. Zamiast ust. 2 § 135 K. K. W. stosować należy następujące postanowienie:

„Jeżeli czyn z pomocy powszechnych ustaw karnych jest zbrodnią lub występkiem, zagrożonym więzieniem, zastępującem dom poprawy — orzeka się karę przewidzianą przez te ustawy“.

Art. 37. Przy stosowaniu § 160 K. K. W. należy mieć na względzie zamiast §§ 57 — 59 K. K. W. — przepisy art. 108, 109 i 118 kodeksu karnego z r. 1903, łącznie z będącymi w związku przepisami tegoż kodeksu, zawierającymi załagodzenia lub zaostrenie kar za te przestępstwa.

Art. 38. Nie będą stosowane przepisy § 9 punkt 2 ust. 1. § 37, § 42 i § 52 K. K. W.

Przepisy szczególne dla obszaru b. zaboru austriackiego.

Art. 39. W wypadkach, w których do przestępstw wojskowych stosuje się postanowienia ogólne powszechnych ustaw karnych, obowiązujących na obszarze b. zaboru austriackiego, tudzież w wypadkach, gdy przestępstwo pospolite oceniane być powinno według tychże ustaw karnych, oprócz przepisów, zawartych w art. 1—19 niniejszego rozporządzenia, stosuje się prócz tego postanowienia, zawarte w art. 39—51 niniejszego rozporządzenia.

Art. 40. Stosować należy odpowiednio przepisy art. 22, 26 — 29 31 — 33 i 38 niniejszego rozporządzenia.

Do przedawnienia, prócz upływu terminów, wymienionych w art. 32 i 33, inne warunki nie są wymagane.

Art. 41. Gdy kodeks karny wojskowy przewiduje karę domu karnego lub więzienia, wymierzać należy: zamiast domu karnego—ciężkie więzienie, zamiast zaś więzienia—karę tej samej nazwy, przewidzianą w powszechnej ustawie karnej; karę więzienia zwykłego stosuje się wówczas bez zamiany lub zaostżenia (§§ 19 i 55 u. k.)

Najwyższy wymiar czasowej kary ciężkiego więzienia, zastępującego dom karny, wynosi lat piętnaście, najniższy—rok jeden.

Najwyższy i najniższy wymiar kary więzienia i twierdzy określa się w myśl przepisów wojskowego kodeksu karnego (§ 16 K. K. W.).

Kara twierdzy polega na odjęciu wolności, połączonej z nadzorem, zatrudnieniem i trybem życia stosowanym do uwięzionych. Karę tę odbywa się w twierdzy lub innych miejscach, do tego przeznaczonych; bliższy sposób jej wykonania określa się w drodze rozporządzenia.

Gdy Kodeks Karny Wojskowy powołuje się na karę domu karnego, postanowienia tegoż kodeksu stosuje się do kary ciężkiego więzienia, zastępującego dom karny.

Art. 42. W razie skazania za zbrodnie wojskowe na karę śmierci lub ciężkiego więzienia, sąd może orzec, że ze skazaniem tem łączą się skutki skazania na takiej kary za zbrodnie pospolite.

Art. 43. Nie wyrzeka się utraty obywatelskich praw honorowych.

Natomiast, gdy w myśl przepisów wojskowego kodeksu karnego dopuszczalne jest wyrzeczenie utraty obywatelskich praw honorowych—można, wymierzając karę conajmniej trzymiesięcznego więzienia, orzec, że ze skazaniem tem łączą się skutki skazania za zbrodnie, przewidziane w powszechnej ustawie karnej.

Art. 44. W wypadku przewidzianym w artykule 43 sąd może orzec, że ze skazaniem łączą się skutki, przewidziane w § 27 u. k.

Art. 45. Zamiast przepisu ust. 1 i punktu 1 ust. 2 § 31 K. K. W. stosować należy następujące postanowienie:

„Względem podoficerów i szeregowców, skazanych na karę ciężkiego więzienia, wyrzeka się wydalenie z wojska i marynarki, gdy ze względu na szczególnie niskie pobudki, niezwykłą nikczemność, ujawnioną przy popełnieniu przestępstwa, lub widoczną niepoprawność, sprawca niegodny jest służenia w wojsku“.

„Względem oficerów wyrzeka się wydalenie w razie skazania na karę ciężkiego więzienia, tudzież wówczas, gdy ze skazaniem połączone są, z mocy samego prawa lub orzeczenia sądowego, skutki skazania za zbrodnie, przewidziane w powszechnej ustawie karnej“.

Art. 46. Usiłowanie zbrodni wojskowych zawsze ulega karze, usiłowanie zaś występków wojskowych—jedynie w wypadkach, w ustawie szczególnie przewidzianych.

Art. 47. Gdy za dokonane przestępstwo wojskowe dopuszcza się wyrzeczenie utraty obywatelskich praw honorowych, można w wypadku art. 26 i 27 postąpić w myśl art. 42—44 niniejszego rozporządzenia.

To samo stosuje się w wypadku art. 29, gdy za dokonaną zbrodnię wojskową dopuszcza się wyrzeczenie utraty obywatelskich praw honorowych.

Art. 48. Gdy jedno i to samo działanie narusza kilka przepisów wojskowego kodeksu karnego, stosować należy ten przepis, który zagraża karą surowszą, w wypadkach zaś różnych rodzajów kar—ten przepis, który zagraża surowszym rodzajem kary.

Art. 49. Zamiast przepisów §§ 56 — 61 K. K. W. stosuje się § 58 — 62 i 67 powszechnej ustawy karnej.

Za zbrodnię z § 67 u. k., popełnioną w czasie toczącej się lub bezpośrednio grożącej wojny, lub w czasie mobilizacji, wymierza się kary, przewidziane w § 58 K. K. W., względem wszystkich osób, podlegających właściwości sądów wojskowych.

Art. 50. Zamiast przepisu ust. 2 § 138 K. K. W. stosować należy następujące postanowienie.

„O ile czyn według powszechnej ustawy karnej jest zbrodnią, wyrzeka się karę, przewidzianą przez tę ustawę, jeśli za ową zbrodnię grozi kara w rozmiarze, nie niżej jednego roku ciężkiego więzienia.

Art. 51. Przy stosowaniu § 160 K. K. W. należy mieć na względzie, w miejsce przepisu § 57 — 59 K. K. W. i kar w tychże przepisach zawartych, postanowienia §§ 58 — 60 i 67 powszechnej ustawy karnej, tudzież kary, przewidziane za te przestępstwa na wypadek ich popełnienia w okolicznościach, wymienionych w ust. 2 art. 49 niniejszego rozporządzenia.

Przepis dla obszaru b. dzielnicy pruskiej.

Art. 52. W wypadkach, w których do przestępstw wojskowych stosuje się postanowienia ogólne powszechnych ustaw karnych, obowiązujących na ziemiach b. dzielnicy pruskiej, należy względem podoficerów i szeregowców, skazanych za przestępstwa wojskowe na karę domu karnego, albo na utratę obywatelskich praw honorowych na czas ponad lat trzy, wyrzec przeniesienie do drugiej klasy stanu żołnierskiego, wydalenie zaś z wojska i marynarki wówczas, gdy ze względu na szczególnie niskie pobudki, niezwykłą nikczemność, ujawnioną przy popełnieniu przestępstwa lub widoczną niepoprawność sprawca niegodny jest służenia w wojsku.

Zresztą stosuje się przepisy art. 1 — 19 niniejszego rozporządzenia.

Postanowienia przechodnie.

Art. 53. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 6 tygodni po dniu ogłoszenia go w Dzienniku Ustaw.

Do przestępstw, popełnionych przed wejściem w życie niniejszych przepisów, stosować należy dawne przepisy wówczas, gdy są łagodniejsze.

Art. 54. Uchyła się moc obowiązującą dotychczasowych przepisów sprzecznych z Kodeksem Karnym Wojskowym z r. 1872 i przepisami niniejszego rozporządzenia, w szczególności zaś przepisów rosyjskiej wojskowej ustawy o karach z r. 1875 i austriackiego kodeksu karnego wojskowego z roku 1855.

Art. 55. Aż do czasu ustalenia granic Rzeczypospolitej prawa, służące w myśl art. 3 i 4 Naczelnemu Wodzowi i Ministrowi Spraw Wojskowych, dotyczyć mogą także tych terytorjów, na które nie rozciąga się jeszcze władza Rady Ministrów.

Warszawa, 10 maja 1920.

Prezydent Ministrów:

L. Skulski

Minister Spraw Wojskowych:

J. Leśniewski

Minister Sprawiedliwości:

Jan Hebdzyński